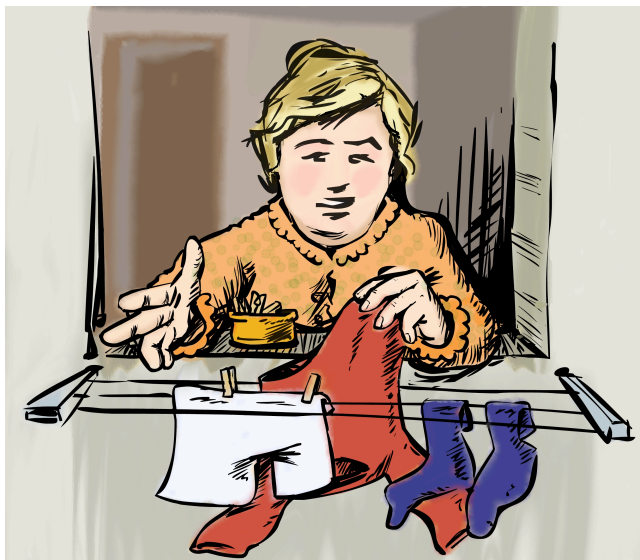

VIII – PATIO DE LUCES

Conversa entre Mucha, Menchu e Moncha dende as súas respectivas xanelas do 4º C e os segundos A e D.

Moncha: E logo... que me dices do que pasou? -berrou a nai de Yéssica dende a súa ventá do cuarto dirixíndose ás veciñas que tendían a roupa dous pisos máis abaixo.

Mucha: E que é o que pasou, Monchiña? -contestoulle a súa cuñada pegando voces como se vivise no edificio de enfrente-. O da treboada?

Moncha: Claro, muller, e de que vou falar se non?

Mucha: Ai, miña filla, e que queres que che digamos? Pois mira, eu estaba na rúa cando pasou, fora mercar unha pouca masa para facer a empanada de xoubas que lle prometín a túa filla, e aínda non sei como me deu tempo a escapar.

Moncha: Como foi, logo? Céntame!

Mucha: Zafei de milagre. Menos mal que xa viña de volta para a casa e non estaba lonxe do portal, a apenas unha carreiriña de can. Santa Bárbara bendita!, dixen para min cando me decatei do que estaba a caer... acordaraste de nós, non si, miña santiña? E até lle recei un Noso Pai ás présas mentres corría escaleiras arriba.

Moncha: Seica me queres amolar! E dende cando es ti de rezos?

Mucha: De misas e de facer rogativas non serei moito, non coma ti, pero tampouco están de máis nun caso así.

Menchu: Pois ao meu home pillouno cunha trencha na man facendo un arranxo na tenda e co susto meteuse unha tallada que case lle leva un dedo e mo deixa mancado –interveu na rifa a veciña do 2ª sen moitos miramentos–. Se polo menos lle desen unha paga por toco...

Moncha: Ai, Menchu, muller, que bruta es! Arrenegado sexa o demo, carafio!

Menchu: Cala, Moncha! Non digas pecados, que despois se che

escapan diante da nena.

Moncha: Como queres que non os diga? Mira que ás veces tes unhas cousas...

Mucha: E vistes como temos os garaxes? Con dous metros de auga, os coches a nadar e os rochos anegados. Da tenda xa non quero nin falar, con todo o xénero estragado.

Moncha: Muller, tampouco é para que te poñas dese xeito!

Mucha: De que xeito nin de que xeito, ouh! Eu non me poño de ningún xeito!

Moncha: Ai, Mucha, e non ves como estás toda alporizada. A culpa non che é nosa, xa o sabes, e temos o garaxe tan alagado coma o teu.

Menchu: Pois o do meu baixo novo da rúa do Centro é bastante peor. Volveuse un lameiro de moito coidado, que a ver quen mo limpa agora! A madeira do chan haberá que desbotala e poñer unha tarima nova; das paredes xa non vos digo nada, a pintar todo outra vez, co traballiño que nos deu escoller as cores!

Mucha: Si, vosa xa sei que non é, mais de alguén ha de ser, que chover sempre choveu pero nunca pasara nada semellante. E se a ti che fixo boa desfeita, que me dis da miña tenda de galdrumadas? A auga dissolveu o azucre das larpeiradas! Xa non quero nin pensar como vai quedar todo de pegañento cando baixe o nivel. Vou ter que limpar até o último currucho.

Moncha: Pois está claro, non? Que do home do tempo non vai ser.

Menchu: Muller, claro que non. E de quen é entón a culpa, segundo ti?

Moncha: E de quen vai ser? Dos políticos, claro está!

Mucha: Dos políticos? E por que dis iso? Nin que agora chovera por culpa deles.

Moncha: Chover non. Pero quen son os culpábeis de que a auga arramplara con todo? Quen deu os permisos para urbanizar no río e permitiu que non deixaran nin un rego pequeno para a chuvia?

Mucha: Pois se cadra até levas razón, a verdade é que non o pensara. Moito nos venderon o das urbanizacións que ían facer cando foi das eleccións! Non falaban doutro tema, nin os de aquí nin os que viñan da capital. Non vos acordades?

Menchu: Como non nos imos acordar? Seica a vila ía ser o non vai máis da beiramar da Fisterra. O colmo da modernidade e do progreso, segundo eles, toda chea de urbanizacións e cunha rúa Comercial con tendas de último deseño que nin en Las Vegas.

Mucha: Que xentiña, recoiro! Para que te fíes deles! Por un voto véndenche o que non hai, e despois non se volven acordar de

nós en catro anos.

Moncha: O que hai é moito inútil sen oficio nin beneficio que se apunta onde cheire a cartos.

Menchu: Tampouco serán todos así, non?

Moncha: Muller, todos non, claro está; pero logo xa ves, falan e falan e non fan nada a xeito.

Menchu: Son uns bardallas; din o que queremos escoitar pero logo...

Moncha: Si, uns mesías, como se fosen redimir o mundo. E o peor é que nós cremos neles coma bobas.

Mucha: Sómosche ben guiadiñas!

Menchu: Así nos vai. Non me estraña que de cada vez se confíe menos neles.

Moncha: Nenas, xa está ben de política por hoxe. Voume para dentro a ver en que anda a enredar a Yéssica, que xa debeu acabar a carta que lle estaba a escribir a seu pai. Vémonos despois.

Mucha: Moi ben, deica logo. Eu vou ao ximnasio, aínda me dá tempo de queimar dúas ducias de calorías antes de xantar.

Menchu: Que boa idea, Carmucha. Tiña que facer uns recados pero a verdade é que non levan présa, xa irei pola tarde. Vémonos alí. Aburiño.

